

עפ"ת 29887/03/15 - חיים בוקובזא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 29887-03-15 בוקובזא נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

המערער	חיים בוקובזא
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

לפניי ערעור על פסק דין בית משפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופטת מגי כהן) מיום 9.2.15 ת"ד 5583-09-11, במסגרתו הורשע המערער:

אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חצייה בבטחה, עבירה על סעיף 144(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה;

גרימת תאונה בה נפגע אדם ונגרם נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2);

הזזת רכב ממקום התאונה, עבירה על סעיף 144(א)(1) ותקנה 144(ב) לתקנות התעבורה;

אי הגשת עזרה ראשונה, עבירה על סעיף 144(א)(2) לתקנות התעבורה;

אי דיווח למשטרה, עבירה על סעיף 144(א)(4);

אי מסירת פרטים, עבירה לפי סעיף 145(א) לתקנות התעבורה.

העונש שגזר בית משפט קמא:

מאסר על תנאי בן 8 חודשים למשך 3 שנים, שלא יעבור העבירות בהן הורשע;

פסילת רישיון נהיגה בפועל לתקופה של 12 חודשים;

תשלום קנס בסך ₪ 4,000 או 60 ימי מאסר תמורתם;

פסילה על תנאי בת 3 חודשים למשך 3 שנים, שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.

עמוד 1

נימוקי הערעור:

1. בית משפט טעה, בהרשיעו את המערער, היה מקום לזכות המערער מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, מחמת ספק שהתעורר בשאלות מפתח בתיק. הספק נותר על כנו.
2. בית משפט קמא טעה, משהתעלם מהסתירות המהותיות הקיימות בתיק, סתירות אלה פועלות לטובתו של המערער.
3. בית משפט קמא טעה, משלא נתן משקל מהותי לחוות דעת מטעם מומחה ההגנה, שלא נסתרה על ידי המאשימה.
4. בית משפט קמא טעה, משלא נתן משקל לעובדה כי עדת תביעה מספר 1, שהעידה בבית משפט, בעמ' 4 לפרוטוקול הדיון מיום 16.12.14, העידה כי מדובר בצעיר ורזה, לא יותר מ-30, אך משהצביע ב"כ המערער על המערער, ושאל אותה לגביו, השיבה "לא נראה לי".
5. בית משפט קמא לא נתן חשיבות לעובדה כי מצלמות האבטחה בעסקו של המערער מראות בוודאות, כי המערער היה בשעת האירוע בעסק. האופנוע עצמו היה עם המערער כל אותה העת. ובענין זה לא הסתמך בית משפט על מצלמות האבטחה לענין אמיתות סרטי ההקלטה, על אף עדות עד ההגנה, מר פרדי.
6. בית משפט טעה משקבע, כי האופנוע של המערער היה מעורב בתאונה, על אף שלא היה זיהוי וודאי של המערער עצמו, הורשע המערער, מכוח חזקת הבעלות.
- מוסיף וטוען ב"כ המערער, כי המערער הגיע לעבודה בשעה 07:30 ואין היגיון כי יעזוב את העבודה בשעה 08:15, שעת התאונה.
7. לענין חוות דעת הבוחן אשר בדק האופנוע 10 ימים לאחר התאונה, ומצא שריטות קלות בצד שמאלי של האופנוע, ועל פי חוות הדעת לא ניתן לקשור בין השריטות הזניחות שהינן תוצאה מבלאי סביר לבין התאונה, לאור עדות עדת תביעה 1, לפיה האופנוע נגרר על צידו השמאלי למרחק של מטרים לא מבוטלים ולאור עדות עד תביעה 2, שראה את רגע הפגיעה, כיצד האופנוע מחליק על הכביש.
8. טיעון משפטי, חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27(ב) היא חזקה שבדין, מפנה לתיק תעבורה 8206-01-13 **מדינת ישראל נ' רפאל**, אשר קבע, כי בנסיבות דומות, הנאשם, מכוח חזקת הבעלות, יצא ידי חובתו מקום שיוכיח כי גרסתו נמצאת ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות לזכותו, גם במקום שלא נסתרה חזקת הבעלות.

על יסוד כל אלה מתבקש בית המשפט לזכות המערער, ולחלופין, להקל בעונש הפסילה בן 12 חודשים שהוטל על המערער, ולבטל את המאסר על תנאי.

נימוקי המשיבה

1. יש לדחות הערעור על שני חלקיו.
 2. פסק הדין אליו הפנה ב"כ המערער, אינו רלוונטי לענייננו, שכן באותו פסק דין, הנאשם שם הציג אישורים רפואיים שלא היה כשיר לנהיגה במועד התרחשות התאונה. הנאשם שם הוכיח כי מסר את הרכב לאדם אחר, ובאותו מקרה אכן מצא בית משפט את גרסתו של הנאשם, ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות לזכותו.
 3. המערער לא הביא הוכחה למהלך תפקודו התקין היום יומי בעבודה. לא הביא הוכחה אם באותו יום יצא מהעסק, אם לאו. אף אחד מהעובדים לא הגיע למתן עדות.
 4. העונש ראוי ומאוזן.
- לגופו של עניין דין הערעור להידחות.
1. לאחר עיון בהכרעת הדין, הגעתי לכלל מסקנה, כי הכרעת הדין מבוססת על העדויות והמוצגים שהוצגו לבית משפט קמא ונבחנו היטב על ידי בית משפט.
- טענת המערער, כי הוא והאופנוע היו במקום אחר בזמן התאונה, הסתמכה על מצלמות האבטחה המצויות בעסק המערער. אלה צורפו, נכון ליום התאונה, ומתוך הסרט נראה אופנוע בצבע שחור, עליו רוכב אדם עם חולצה וקסדה בצבע בהיר, העובר במקום מסוים בשעה 12:42:57. על פי הסרט אין אפשרות לראות מספר הרישוי, סוג האופנוע ורוכב האופנוע.
- לטענת המערער, השעה המופיעה בסרט אינה מדויקת, אלא קיים הפרש של כ-5 שעות ולא נערך שינוי בסרט.
- קבע בית המשפט, ואני מקבלת קביעתו כנכונה, כי גם אם תתקבל טענת המערער, ומדובר באי דיוק בשעת הצילום, הרי שהתמונה המציגה את השעה 07:40 לערך, אך שעה זו, אינה שעת התאונה שהייתה בשעה 08:15 לערך.

2. זיהוי האופנוע - עדת תביעה 1, העידה כי האופנוע היה מולה כאשר הקריאה את מספרו פעמיים, מפנה לעמ' 3 שו' 22 לפרו', בפעם הראשונה הקריאה מהלוחית ספרה אחר ספרה, בפעם השנייה לא ראתה את שתי הספרות האחרונות, אך זכרה אותן בראשה, ועובר אורח שהיה במקום, חיזק אותה כי אלה ספרות האופנוע.

זאת ועוד, עדה זו התקשרה למוקד 100 ומסרה פעמיים את מספר האופנוע, שהוא 10-847-65 בצורה ברורה. העדה זיהתה את קולה בדיסק (עמ' 1 לפרו', שו' 19, 20 ועמ' 2, שו' 10, 11). היו הודעות נוספות של אנשים שהודיעו על תאונה זו, על פרטי האופנוע, קולותיהם נשמעו במספר הקלטות, על אף שלא הוזמנו למתן עדות, אך המספרים שנמסרו, זהים למספר שמסרה עדת תביעה 1, שהוא מספרו של האופנוע בבעלות המערער.

נוכח כך, אני מוצאת קביעת בית משפט קמא לעניין זיהוי האופנוע, כנכונה שאין להתערב בה.

3. לעניין חוות דעת מומחה ההגנה בדבר הרעש של האופנוע נשוא הערעור - שחזור קול האופנוע בוצע ביום 25.10.13, קרי, במעבר זמן של למעלה משנתיים ממועד התאונה. האופנוע בו בוצע השחזור שונה מהאופנוע של המערער, לא מדובר באותו אגזוז לחץ, גם לא הוצגה בוודאות לבית המשפט, אם ההקלטה בניסוי בוצעה באותם תנאי הקלטה של מוקד 100.

בנסיבות אלה לא קיבל בית משפט קמא חוות דעת המומחה מטעם המערער, ולא מצאתי כי נפלה טעות במסקנתו זו.

4. העובדות העולות מתיק בית משפט קמא שונות תכלית השינוי מפסק הדין אליו הופנית על ידי ב"כ המערער, 8206-01-13 **מדינת ישראל נ' זאב רפאל**.

באותו פסק דין הוכיח הנאשם נסיבות רפואיות אובייקטיביות, שמנעו ממנו לרכב על הקטנוע ביום התאונה, וכי נאסר על הנאשם לדרך על הרגל עד חודש מאי 2012 ומועד התאונה היה קודם למועד זה. קמה חזקה לנאשם, כי לא נהג בקטנוע בעת האירוע, והיה על התביעה להוכיח, כי הנאשם דרך על הרגל בניגוד להוראות הרופאים.

בנוסף, הנאשם הוכיח, כי אחר קיבל את הקטנוע לחזקתו בעקבות פציעתו של הנאשם, ומי שמסר את הקטנוע לאותו אחר (כהן), היה בנו של הנאשם.

טענת הנאשם כי אחר החזיק בקטנוע כבר בסמוך למועד ביצוע העבירה נטענה כבר בפנייה הראשונה ששלח הנאשם לתביעה ביום 19.6.12. הנאשם פעל לאיתור אותו כהן שקיבל האופנוע לחזקתו, וזימנו כעד הגנה מטעמו לבית המשפט. גרסת הנאשם אומתה חלקית בעדותו של אותו כהן. גרסת הנאשם אומתה חלקית בגרסת בנו.

בית המשפט שם מקבל את מצבו הרפואי של הנאשם כראיה נסיבתית ועל בסיס כל אלה קבע בית המשפט, כי הנאשם הוכיח גרסתו ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות לזכותו.

אין בנמצא דבר מכל אלה בעניינו של המערער שבפניי. כל שהיה למערער להביא בפני בית המשפט להוכחת טענתו, כי לא ביצע את העבירה ואין להרשיע מכוח חזקת הבעלות, היא סרטי המצלמה שעל פיהם לא ניתן לקבוע אם המערער נכנס או יוצא ממקום עסקו; השעה בה מצולם המערער אינה מתיישבת עם שעת התאונה; המרחק בין עסק המערער למקום התאונה הוא מרחק קצר בלבד, של לערך 2 דקות (כך עולה מחומר הראיות); המערער בחר שלא להביא אף אחד מאלה העובדים עמו, שיתארו יום עבודה שיגרתי של המערער, ואם נוהג הוא לצאת מהעבודה, אם לאו, במהלך שעות העבודה; האם ישנן פעולות קבועות שהוא נדרש לעשות במהלך יום העבודה, המחייבות יציאתו עם האופנוע ממקום העבודה; לא הונחה כל תשתית ראיתית שיש בה לבסס טענת ב"כ המערער, כי אין היגיון ביציאתו של המערער ממקום עבודתו, רק משום שכ-30 דקות קודם, הגיע למקום העבודה.

לסיכום - אני מוצאת כי הכרעת הדין מבוססת היטב, מעוגנת בחומר הראיות ואין להתערב בה.

ולעניין העונש - כלל הוא כי ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שגזר בית משפט קמא, אלא אם כן מדובר בעונש חריג וקיצוני לקולא או לחומרה, ומחייב התערבות. אינני מוצאת בנסיבות תיק זה להתערב בעונש. מדובר במי שנמלט עם רכבו מבלי להשאיר פרטים, מבלי לבדוק הולכת הרגל שנפגעה, מבלי להמתין לשירותי הצלה, מבלי לדווח למשטרה על התאונה.

בית משפט מבסס גזר הדין בפסיקה, מתייחס למתחם הענישה.

אני מוצאת העונש ראוי והולם שאין להתעלם בו.

פסק הדין יישלח לצדדים באמצעות הדואר.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ה, 13 יולי 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה